

Odgovorni vrednik: Ant. Janežič.

Št. 10.

V četrtek 10. marca 1853.

IV. leto.

Z l a U d o v a.

(Narodna Liburnska.)

Vudovila lepa Mare mlada
Spod Pustera mladoga junaka.
Ona ima sina malahnoga,
Mala sina od sedam godina;
Kad je došal na petnajst godina,
Da je majka sinu govorila:
Ženi sinko sebe, ali mene,
Žen' se majko, ja se ženit neću,
I uzemi koga tebi drago,
Ne uzimaj Burlana junaka;
Sagubil mi j' otca ter i brajna, ¹⁾
Mene misli tretjega junaka.
Ala sinko! da te Bog, ubio!
Ja sam tužna da ću ravno njega.
A govori Burlan dobar junak:
Aj ti Boga! lepa Mare moja,
Kada dojde nedilica mlada,
Čini se ti bolna brez boleznj,
I pošli po vodu od za gore;
Silaj sinka za goru po vodu,
I brez konja i svilla oružja.
Al je mila sestra domišlata,
Da mu tajno konja osedlata,
Da mu s konjem i svitlo oružje:
Jaši branje! da ti sreću Bog da;
Jaši berzo, da biš zdrav dojahal.
Kad je došal u sred černe gore;
Prokracala dva černa gavrana,
Jedan skraca, drugi spregovara;
On je njima govorio junak:
Boga vama dva černa gavrana!
Jeli dugo voda od za gore?

Jedan skraca, drugi sprogovara:
Nije dugo voda od za gore;
Ma na vod' je Burlan dobar junak.
Kada pride za goru na vodu,
Onde Burlan hladnu čuva vodu,
Pomoz' Bože! Burlan dobar junak;
Nato Burlan merzlo odgovara:
Pomozite Bože i Maria!
Koliko će tebe poli mane.
Pervi bojak ki su učinili,
Burlanu je konjić pohlinio;
Drugi bojak ki su učinili,
Burlanu je klobuk odletio;
Tretji bojak ki su učinili,
Burlanu je glava oditila,
Uskoči se z konja junak mladi,
Ter mu vadi ²⁾ černe oči z glave,
I jih meče v vidro okovano;
Onde toči dva pehara piva;
Jedan kervi a drugi vodice,
Nutra meče oči Burlanove,
Ter ih nosi svojoj mili majki:
Aj ti Boga moja mila majko!
Tuka ti je vode od za gore,
Nutra su ti oči Burlanove.
Aj ti sinko, da te Bog ubio!
Na to veli dobri junak mladi:
Bog ubio svaku taku majku,
Koja voli tujega junaka
Nego svoga od miloga serdca;
Da mi nebi od Boga grehota
Da mi nebi od ljudi sramota

Bim i tebi tako učinio. Zap. J. Volčič.

¹⁾ brata ²⁾ stakne.

F e d o r i n O l g a.

(D a l j e.)

»No, se ti je vroča kri ohladila?« bara Pestušev, ko pred-nj stopim.

»Da milostljivi Gospod! odgovoram, prosim za odpuščanje!«

»Veš Ivajlovič, kakor sim reven in ponižen bil, bi me bilo vender kmalo strašno zgrabilo, ko vidim, kaj da moje pohlevno obnašanje prot njemu pomaga. Namesti da bi usmiljen bil z menoj, me še le zasmehuje, in reče zaničvaje, da moram pač revna mevža biti, ki se po tako kratki ječi ves pobiljšam. Vender se zderžujem, grizem skupej zobe in zatajujem solzo serditosti, ki mi jo razkačeno občutje v oči posili. Nobene besede mi več ne reče; nekega vojaka pokliče in mu veli me preobleči in v vojaških vajah učiti. »Pri nar manjši samoglavnosti paglovca se mi bo vse na znanje dalo!« reče, »razumeš Maksimič!«

»Desetnik, ki je imel moj učenik biti, pomiga zloboserden z glavo in pogleda polkovnika z očesom, ki bi se ga sam hudi duh ustrašil. »Hajdi!« se obrne k meni. »Stopaj!« povelje gospod polkovnika je treba pično spolniti!«

»Jest se obernem urno okrog in hočem iti, pa gorka zaušnica, ki mi jo desetnik priseče, me opomni, da nisim prav storil, ker sim preurno njegovo povelje spolniti hotel.

»Kako se prederzneš!« zagromi nad menoj, »se tako posloviti od milostljivega gospoda? Čast gospodu polkovniku, paglavec.« »Spet me strašno razkači to sirovo obnašanje, pa sklenil sim bil enkrat, se premagvati in premagam se. Ponižno se priklonim polkovniku, ki mi zasramljivo posmehovaje herbet oberne, in tako grem za desetnikom Maksimičem, kateri ima od zdaj naprej moj učenik, ali veliko več moj berič biti.«

Fedor preneha pripovedovati in zdihne globoko.

»No le naprej povej!« reče Peter Ivajlovič. »Povej dalje, da si žaloser iz serca izgovoriš. Je pač gerdo s teboj ravnal, kaj ne, tisti Maksimič?«

»Mučil me je, kakor trinog, me zasramoval, me preklinjal in izdajeval, me tepel, kakor psa« pripoveduje dalje Fedor, »in vse sim preterpel, vse prestal, karkoli človeško sercé preterpeti zamore! Pa Ivajlovič! poslednjic vender pozabim samega sebe. Maksimič me vojaško prebleče, potem gremo na vojaško vajo. Jes sim bil nar mlajši med deset ali dvanajstimi novinci, ki so se kakor jes, prvih vaj učili. Vsi so bili nerodniši od mene, ker nihče ni imel toliko volje se učiti, kakor jes. Pa nikoli ni nobeden udarca dobil, nobeden ni nikoli kregan bil, jes sim bil pa vsako uro tepen, preklinjan in suvan. Uni so smeli počivati, kadar so svoje vaje končali; jes sim pa moral od začetka delati, ker je Maksimič terdil, da sim jes nar terdovratniši, nar bolj svoje glavice, in nar nerodniši od vsih, zatorej da je treba še toliko časa z menoj potratiti. Večkrat sim bil že tako truden in zdelan, da sim že komej orožje v rokah deržal, tode palica, ki mi je zmiraj po herbtu péla, mi je morala moč dajati, da sim povelje svojega trinoga slušati zamogel. Dragi moj Ivajlovič! pusti me, naj ti vsega ne pripovedujem, koliko terpinčenja in neusmiljenosti sim prestati mogel! Glej nazadnje je tako dalječ prišlo, da sim mislil, da mi je umreti boljši, kakor v tako grozovitnem terpinčenji živeti. Skorej bi

se bil rad samega sebe končal. Pestušev je prišel včasi tudi naše vaje pogledat. Nekega dne, ko me je Maksimič spet skor do obupanja terpinčil, pride tudi. Jest veržem pušo stran, stopim k polkovniku in rečem pripravljen za vse, pokazaje Maksimiča: „Gospod! la človek je ubijavec, za smert me muči, jes mu nočem več pokoren biti!“ Nikoli ne bom peklenškega veselja pozabil, ki se je zdaj iz Pestuševovih oči zasvetilo, ko sim v obupu serca tako govoril. Brez vsega odgovora me zapové zvezati in šibati. Jes se besedice ne pritožim, pa moje serce se trese in trepeta. In strašen sklep se mi v duši zbudi, med tem se moje truplo pod strašnim šibanjem mojih trinogov zvija. Ko sim kazen prestal, zapové polkovnik me v ječo trešiti. Tode preden se je to zgoditi zamoglo, zgrabim svojo pušo na tleh in namerim polkovniku v persi. Puša je bila basana in skorej bi se bil tako dalječ spozabil, mu kroglo v serce poslati. Tako strašno zdijvalo me je bilo grozovito ravnanje, da sim kej tacega poskušal nalaš zato, da bi umorjen in grozovitega terpljenja rešen bil, ktero me je že skorej ob pamet pripravilo. Dobrotljivi Bog! večna hvala ti zato, da si me tega strašnega djanja obvarval! Maksimič hlasi nad me in me vseka po glavi, da se na tla zgrudim in več ne zavém. Več dni sim v smertnih težavah medlel. Poslednjič vender ozdravim, pa le za to, da bi živ pokopan bil. Polkovnik mi bere ukaz carinje, v kterem sim za živi dan v pregnanstvo v Sibirijo obsojen. Moja mladost me je rešila, da nisim ustreljen bil. Carinja mi je milost s tem skazati hotla. Živeti mi je tedaj! Oh, koliko stokrat raji bi bil umerl! Takrat se mi je zdelo, da je s tem še le moja kazen poviksana. Obupljivo stopim na sani, ki me imajo v Sibirijo odpeljati in — o Bog, odpusti mi malo vernemu — tukej le, kjer sim že vse upanje zgubil, najdem usmiljenega prijatla.“

„Vidiš, bratec, da je bilo nespametno obupovati!“ reče na to Ivajlovič. „Dobrotljivi, vsegamočni Bog budi nad zvezdami gori, in kjer kratko vidno človeško oko nič več tolažbe ne najde, tam je On s svojo pomočjo pripravljen oživetit tužno sercé. Moli, bratec, moli in prosí, da ti Gospod odpusti, zakaj silno silno si se pregrešil, ker si dvomil nad božjo neskončno dobroto! Glej kar si nar veči zlo mislil, ravno to bo moglo sredstvo tvojega rešenja biti. Če bi ti v Sibirijo zapoden ne bil, bi me morda živi dan ne bil nikoli najdel, bil bi vboren vojak, ali pa kam stran potisnjen, kjer bi nobeno človeško oko za-te vedlo ne bilo. Bodi potolažen ljubi sin! božja roka je nad teboj očita. Kmalo boš ljubo sestro zopet vidil in hudobneži bodo kaznovani, in stari Peter Ivajlovič bo svoje storil, da se bo z božjo pomočjo vse dobro izšlo. Potolaži se, pravim, zaupaj v Gospoda in varuj se kdej več nad njegovo neskončno dobroto dvomiti!“

„Gotovo nikoli več ne bom dvomil nad njo in s skesanim sercom ga hočem prositi, da mi milost da, tega greha spovedniku obtožiti se“ odgovori Fedor globoko ginjen. Da! božja roka me je očelovsko vodila in neskončen revež sim bil, da bi se bil kmalo obupanju vdal.“

„Pač revež zares“ reče Ivajlovič. Ako bi bil vedno v Njega zaupal, ki je vse tvoje solze preštel in na dno tvojega serca vidil, bi bil vesel in potolažen v nesreči.“

„In od zdaj naprej hočem tudi biti“ reče Fedor s čistim glasom, v kterem terdno zaupanje glasno doni.

„Ako je to sad tvojega terpljenja“ odgovori Ivajlovič s prijazno resnobo, „potlej pa že smeš Boga s serca zahvaliti, da te je ž njim obiskal.“

Fedor molči, pa v svojem sercu pomišljuje besede Ivajloviča in potem reče z bistrim pogledom: „Mislili so mi hudo storiti, pa Bog je hotel vse v dobro obrniti, in glej! Gospod je močnejši od njih!“

In dalje derčijo sani, in sneg se kadi spod njih po nezmerni Sibirski puščavi, ki jim oko konca ne doseže. Pa kaj zdaj vse to Fedora skerbi? Njegovo sercé je veselo v zaupanji v Boga in nek notranji glas mu pravi: „Svojo zapuščeno sestro boš zopet vidil, srečen boš ti in ona spet in moč hudobnežev bo nad božjo pravico v sramoto postala.“

(Dalje sledi.)

Vzhod solnca po zimi.

(Koniec.)

Skril se je mesec že za oblake, zaporedoma so zvezde vgašale. Beli svet se že rudeči, oznanovavec je to novega dneva, v katerem hočeva zimski vzhod solnca viditi. Ti si truden, mladi brate moj! Postojva nemalo, oglejva se nekoliko nazaj. „Nikar“ odgovori mladeneč, „kaj ti bom vidil za nama, vse je prazno, ničesar se ne vidi, kakor sam sneg, kakó je še s tavnim plaščem odet v kljub svetlosti dnevnej, ki se iz daljave prikazuje.“ „Mar ti ničesar ne vidiš? Jaz se temu ne čudim, kmalo boš drugač govoril. Torej tukaj ostaniva; počakaj še nemalo, kmalo boš vidil, česar še svoje žive dni vidil nisi. Kar zdaj te se bo solnce porodilo.“ — „Ah moram se smejati,“ reče mladeneč „Zakaj?“ — „Zato, kako moreš to vediti, da se bo solnce kmalo rodilo? Ali ni res?“ To je res, dragi moj! ali misliš, da se za nas nikdar rodilo ne bode? Ali meniš, da smo davnej že naj zgodnji in naj dragoceniši vzhod našega solnca zaspali? Ah! že se je tudi poslednja zvezda uternila; ali si jo vidil, ko je na naju z bliščečim in na pol umirajočim svojim očesom migala; že je ni več. Opomnila naju je, da na drugo stran paziva, kjer je oni veliki krog obod nebeški orudečil. Ali misliš, da je to krog, o ne, to je krona solnca; ta krona stoji vsaki dan nad gorkim solncem, kedar iz svoje s cvetjem ukrašene postelje vstaja. To čudno krono solnce sleherni dan sname, kedar vstaja, z odkrito glavo celi dan sveti, in zvečer jo zopet na glavo deva, da se v svojem polnem veličanstvu poslovi od nas, in da pozdravi naše brate, ki na drugej polovini zemlje živé. Glej, že nama silijo v oči svitli žarki solnca, ki v kraljevskem škerlatu svoje jasno čelo celemu svetu odkriva. To ti je tedaj solnce.

Tamne megle minjujejo, o kako se lepe barve v njih prozernem tlu odbijajo, kakor bi bile prepletene zlatimi in srebrnimi nitkami, — hale njihove, kakor bi se dragi kamen in biser na njih lesketal, kedar samo čez nje žarki presijejo. O ne morejo več zderžati naše oči té svetlosti; topé se v solzah radosti. Brate! zdi se mi, kakor bi mi moje oči na čolnu radostnih solz odplavale v neizmerno morje brezkončnosti. O plavajte tje moja čuvstva, združite se vsa v duši mojej, poletite tje, kamor oči ne dosežejo. O oči moje, oči moje! da bi mogel tje vsaj zleteti, ka-

mor ve dosežete, tje, kjer se Bog in narava zedinujeta. — Prijatelj! obrni sedaj svoje oči na ta neizmerni prostor sveta. Kako lepo in veličanstveno je vse v njem, akoravno je sedaj še vse s snegom pokrito. Kako čudno gorki žarki solca svojo lepoto v ledenem zerkalu naše domače Save ogledavajo. O kako je zrak čist! To je prava kopelj za naše persi, tukaj se saj zamore svobodnimi persimi dihati. O pite moje persi ta zrak — ker on je sapa cele zemlje slovanske! In vi vsi leni mehkužneši, ki revno na mehkih žimnicah ginete; vi, katerih oči so kermežljive in ves obraz napihnjen od predolzega spanja, kako vas omilujem, kako vas proti volji zaničujem, ker niste sedaj vsi okoli mene; glejte v tem svečanem trenutku na to jasno solnce, katero vam še ne sveti. Ktera ura bo vas prebudila iz dolzega spanja? O predramite se iz svoje zaspanosti, čas je da bolj zgodaj vstanete.

Ah kako se že daleč prijatelj vidi! oči moje tjekaj segajo, kjer se tam prek Save naj daljše planine černe.

»Ali ti ne vidiš dalje? Jaz vidim mnogo dalje. Kedar pridem okoli tega neizmernega kolesa z očmi vidim verhove vsih naših planin. Od tod gre moj pogled do Radmara iz nad Občine, in tam do morja daleč. Od tod leti moje oko pokraj Velebita poleg morja prek kamenitih sten na visoko Černo goro, ktera visi, kakor misel božja, pol na zemlji, pol na nebu. Moje oko ne oslabi v pogledu do Balkana, kjer se mu dve velike morji odperate; od Balkana leti vse dalje pogled moj iznad Carigrada tje do uralskih visocih planin, — od tamkej vračajoč se na Tatro in Karpate dotakniviši se Kerконоš pade zopet tjekaj, kjer je izšel. Na celum tem velikem potu vidim samo eno drago pleme slovansko. —

Posl. V.

I A V B R A M A.

(Konec.)

Pa še važniše kamne ima slavna Karantia, da mora vsakemu rodoljubivemu Slovincu serce od veselja poskakovati. Glejte ga

DIVGNAMATA.

(Eichhorn Beiträge II pag 15 16. Leoben ob der Nöring.)

V sanskritskem jeziku je splošno ime vsih Bogov „Daiva.“ 1) Izpeljuje se to ime iz sanskritskega glagola „div, glänzen, stärken“ primeri slovensko „divno herrlich, wunderbar.“ Daivi se veli Boginja, in „daivatā“ božanstvo; div, dyans pomeni nebesa. Jagat pomeni svet das All, od glagolja „ga“ erschaffen, hervorbringen. „Ma“ se veli v Sanskritu mati. Maja pa se veli visoka mati, rodica Bogov.

Tudi tata, matar, akka, janitri, die Gebälerin od glagolja „jan“ pomeni mater. Za tega voljo toliko rimskih napisov: Tata, Tatuca, Accius, Accia, ktere najdemo tudi na rimskoslovenskih kamnih v latinsko prestavljenih pod imenom Maternus, Materna, Materni filius itd. Da še vse te besede Slovenec pozna, ni treba opominjati. Mat, Maja diminutivum Majka,

1) Parallèle des langues de l'Europe et de l'Inde, comparées entre elles et à la langue Sanscrite par F. G. Eichhoff Paris 1836 pag. 115.

Tata, Tatej, Atej, Ača (oča). Od glagolja „jan“ *) imamo še mi besedo Jan, na Janu kopati i.-e. in principio in initio. Indički Maji, ktera je imela priime Bhavany je slična severnoslavenska Ba-ba Mara 1) ktera je kakor izvrstni bajoslovci učijo, bila tudi mati Bogov, rediteljca in rodica sveta, alma Mater, Dea Mater, Demeter. Gemeter itd. Praznik Majin je bil skozi celi mesec majnik, in njej v čast so stavili Maje, kteri so še zdaj v običaju, in niso pri prirodnih narodih drugega bili, kakor znamenja phalla? —

Toliko za zdaj, vse obširniše v mojih gori imenovanih bukvah, ktere bom s pomočjo rodoljubivih Slovencev, kakor upam, skoro u beli svet poslati zamogel. Do une dobe pa hočem v Bčeli manjše izsнемke oglašati, da hitreje zvedo Slovenci, kje je njihova prva domovina bila ino kako nepravilni so bili zgodovinarji, kteri nas le v 6. 7. ali 8. stoletju dajo iz sevrta priti v pokrajine, ktere smo mi že v predhistorički dobi iz Azie se preselivši obsedli.

Da bodo domorodni čitatelji vidili u kakšnem ozkem rodu sta si sanskritski in slovenski jezik, tako hočemo, kadar homo več časa imeli, njim več sanskritskih besed, in sicer pomenke sveta, živali in rastlin, života in telesnih udov itd. priobčiti. Ali takšni slovniček bi nam lehko gosp. Caf, ktereга mi kot izvrstnega poznatelja Sanskrita poznamo, zložil. Mi pričakujemo, in smo gotovi, da bo naš prijatelj sproženo željo uresničil.

Slovencom znana Šimbilja.

Slovencom je posebna Šimbilja znana, ktera je bila kralju Salomonu sestra i torej Davidova hči, ki je živela okolo 1015. leta pred Kristusom. Če jo po bivališči imenujemo, tako je ta Jeruzalemska Šimbilja. Bog je bil Salomonu i njegovej sestri Šimbilji obznanil, da bode potok Modrosti na necem hribu proniknul i en dan, ktereга jima je tudi povedal. Kdor bode, je rekel dalej, prvi iz tega potoka pil, bode najmodrejši. Ob rečenem času sta šla Salomon i Šimbilja na tisti hrib potoka ali studenca Modrosti čakati. Salomon truden na hribu zaspi, Šimbilja pa čuje. Studenec priteče, Šimbilja ga pije, potlej pa Salomona pokliče, pa mu nič ne pove, da je že pila. On pije, za njim Šimbilja spet pije hoté Salomonu veselje napraviti, da je on prvi pil, i da bode tako najmodrejši. Domu gredé ideta črez en potok; Salomon gre po bervi, Šimbilja pa brede. Salomon jo vpraša: Zakaj ne greš po bervi? Ona pravi, da ni vredna po tej bervi hoditi, ker bodejo iz te bervi križ naredili, na kterem bode Izveličar svet odrešil. Zdaj je Salomon spoznal, da je Šimbilja modrejša mem njega, i da je studenec Modrosti pred pila.

Tram tu v misel jemane bervi je bil iz drevesa, ktero je na Adamovem grobu zraslo. Ljudje so rekli: Adam je bil nas vseh otec; napravimo torej iz tega drevesa bervi, ki jo bodemo vsi rabili. Ko so pa pozneje čuli, da ima iz te bervi Kristusov križ biti, so jo s svintom

*) Zato toliko imen Jantullus, Jantia na rimskih kamnih.

1) Po Hanušu Wissenschaft des slaw. Mythus 2) Knight Payne Au In eury into the Symbol Language of ancient art and Mythologg London 1818 §. 23.

okovali i v vodo vergli. Ob Odrešenikovem terpljenji so hudobni ljudje silno težkega lesa iskali za križ, i skvozi čudo je ta berv k verhu priplavala. Namočena, nagnjita i okovana je bila silno težka in iz nje so Kristusu križ napravili.

Šimbilja je imela troje hčeri, kojim je iz prevelike ljubezni vse dovolila. Zelo jih je gizdala, da bi bil izmed njih ktero Bog mater svojemu Sinu izvolil. Imela je vert, v katerem so bile tri cvetlice od Boga namenjene, se tistej priklonuti, ktera bode Izveličarjeva mati. Šimbilja je pošiljala svoje hčere se mem teh cvetic sprehajaj; češ, naj cvetlice pokažejo, ktera bode Izveličarju mati. Toda cvetlice se nisu nobenej priklonule. Li ko je, ponižna Marija memo prišla, so se jej vse priklonule. Se ve, da je to Šimbilji težko dejalo. Nekaj za to, nekaj pa ko je vidila, da se jej smertni čas bliža, je nesla svojih petdeset bukev, ki jih je bila polne prorokovanj napisala, Salomonu na prodaj ponujat. Ti jih ni hotel kupiti. Šla je z njimi domu ter jih pet i dvajset sožgala, z družimi pet i dvajsetimi se verne k Salomonu mu jih sopet na prodaj ponujat. Kojih Salomon v drugo neče kupiti, jih je sopet domu nesla i do petih vse sožgala; ostalih pet pa nese v tretje za prvo čeno Salomonu ponujat. Salomon jih zavolj nadležnosti kupi. To so tiste bukev ki se jim pravi „Šimbiljske bukev, ali Šimbiljina prerokovanja.“ Dostikrat, kar je v teh knjigah, ne gre v spolnenje, ker ni družih bukev ali knjig, v kterih so bili dostavki ali popravki, kako je nektero teh peterih knjig umeti. Pred svojo smertjo je bila Šimbilja naročila, da naj jo v pšenico ali v kako drugo usejano žito pokopajo, ker bode takovo žito, v kakoršnem bode pokopana, po dvakrat na leto dozorelo. Neverjetni ljudje so jo pa v deteljo zagrebli, zato detelja po dvakrat na leto dozori.

Greki so prvi imeli šimbilje, ker so se bili presvedčili, da prorokališča ne vedo prihodnosti prav. V letu 169 po Kristusovem rojstvu so bila šimbiljska prorokovanja v tretje vkupaj zbrana i v knige popisana. Teh knjig je bilo osem. V njih je bilo najti mnogo starih prorokovanj; prorokovanje o skrivnosti odrešenja, Jezusovi čudeži, njega terpenje i smert, o stvarjenji sveta, o pozemeljskem paradizi, o prijaznem pečanji Šimbilje z Belinom, jezičeskim bogom. Le-ta Šimbiljna prijaznost je popisana ob strani Izaijevega prorokovanja. Ona govori dalej o Lotu, se zove kristjano i prorokuje razdejanje rimskega cesarstva, če ne bodo kerščanstva sprejeli. Kakor se kaže, so v teh knjigah neke reči bile še li po tim prorokovane, ko so se bile že zgodile. Ko so se bili ljudje pokristjanuli i niso več tem knjigam verjeli, je bil cesar Honori svojemu činovniku Steljku ukazal sožgati šimbiljske knige, ktere so imeli Rimljani hranjene, da so jih starašine za sovet vprašovali. Kar si ljudje še zdaj semtertje pripovedujejo kot šimbiljska prorokovanja, je bilo pozdnejše čase zmišljeno. Pri dveh šimbiljah; per libijskej i pri eritrejskej je najti slovansko ime „Bogova.“ Samska šimbilja se je bila iz potoka Modre (Maeander) modrosti nauzela, ker je bila tega potoka hči imenovana. Ravno tako se pripoveduje o Šimbelji, ki je Slovencom znana, da se je bila iz potoka Modrosti tudi modrosti napila. Jeruzalemska Šimbilja je še v nekih družih rečeh družim šimbiljam podobna, kakor se iz popisovanja šimbilj vidi. Pri tiburskej šimbilji najdemo, da je bila Ina na Italijansko pobegnula. Ina se toliko reče kot tuja; na primer inako se mu je storilo, da so ga solze posilile, to je drugakšino, tuje, čuždo se mu je storilo, da se je jokati začel. Ina je to ime lahko imela, ker je morala po tujih

krajih hoditi, namreč iz Dežale ali iz Tivanskega na Italijansko. Od „ini“ je imel tudi ime Inak argoljski kralj Egiptov otec okoli leta 1970 pred Kristusom. Dalej Inak kralj v Bregii okoli leta 1400 pred Kristusom. Potlej Inak okoli leta 1821 pred Kr. kralj v Kapatočji. Ti Inak je bil na peloponeški polotok prišel i svojo sestro Meliso v zakon uzel, potlej se je bil v Kapatočje vrnul, pa je bil spet nazaj toda v Dežalo prišel. On je bil Jovov i Jovinin brat. Od „ini“ je tudi Inar, ki je bil 418. leta pred Kr. kralj v Ljudii. Poženčan.

Slovstveni glasnik.

G. Dr. J. Š. v Celju je poslovenil in kratko razjasnil Virgiljevi pesmotvor „Georgika t. j. poljedelstvo.“ Prihodnjic podamo našim bravcem en oddelek taistega za poskušnjo. — Od presv. knezoškofa g. Slomšeka se na Dunaji tiska: „slovensko berilo za nedeljske šole“ in „malo berilo za slovensko-nemške šole.“ — V Pragu je ravno izšel 3. zv. prirodznanskega časnika „Živa.“ Obsega sledeče reči: „Snih a led“, „Rak“, „Dodatek k životopisu K. Boř Presla“, „Přehled povětrnosti od roku 1852“, „Zpravy o sbirkah prirod. Česk. Musea“, „Vyjevvy ze života zvířat“, „Ze života vlaš' ovek“, „Jelen“ in „Novy důkaz otáčení se země okolo své osy.“

„Zorja Galickaja“ je z mescem marcom kot lepoznanek in podučen list sopen enkrat v tednu na dveh listih izhajati jela. Tiska se z novimi prav vkusnimi cirilskimi pismeni. — Veljá po pošti prejemana na pol leta 3 gld. sr. —

Različne drobtince.

* V Pešti se je osnovalo „družtva za izdavanje detskih knjižic.“

* Slavni slikar Adam se je v Černogoro podal, da bi si tam po resnici načerte za svoje podobe narisal.

* Društvo sv. Mohora prav veselo napreduje. Šteje že okoli 760 udov. Narpoprej bo letos povest „Božidar“ in „Kafolove nagovore“ izdalo, ki bojo kmalo donatishjeni.

Sméšntee.

Judovsk učenc pride k šolskemu izpraševanju. Učitelj ga več reči poprašajo, ali jud ne odgovori na nobeno vprašanje ne belo ne černo. „Nu!“ pravijo učitelj, „vi zamorete čez to leto križ storiti.“ — „Nesmem, sim jud!“ mu odgovori učenec. —

Ravno tega juda so učitelj vprašali: „Ali znate kej svoje naloge?“ „Jo znam kakor očenaš“ mu odverne jud. — „Te šembraj, sim prav željen slišati, kako zna“ si mislijo učitelj, in začnejo ga spraševati. Na prvo vprašanje jud molči, na drugo zopet nič ne odgovori, na tretje tudi nič. „Saj ste rekli, da znate vse kakor očenaš?“ — „Res je, odgovori učenec, ali očenaša se nisim nikoli učil, ker sim jud.“

Nek mlad žlahten popotnik pride v mestice, kjer ni precej konj dobiti mogel. Poštar ga je od ene polure do druge navel. Nazadnje reče nepoterpežljivo popotnik: „Ljubi gospod! ako čez deset minut kónj tukaj ne bode, se bom pa brez kónj na vaše stroške dalej peljal.“